

ἡ τροφὸς ἀπεράσισε τέλος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν τῇ θανούσῃ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤκουσαν τὴν διήγησιν μετ' ἐκπλήξεως τὴν ὁποίαν εὐκόλως ἐννοεῖ ἕκαστος· ἔπειτα, ἀφοῦ ἡ τροφὸς ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ἐξήλθαν τοῦ δωματίου τῆς, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ δάος, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐδάδιζον ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ προσφέρωσι λέξιν.

Τέλος ὁ νεώτερος, διέκοψε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην σιωπὴν.

— Ἀδελφέ, εἶπεν, ἡ μήτηρ μας ἐλάλησε καθ' ἣν στιγμήν ἀπέθνησκε. Τῶν ἀποβιώσαντων αἱ θελήσεις εἶναι διαταγαὶ ἱεραί.

— Ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς κατεδίκασαν τὸν πατέρα μας!

— Λοιπὸν ἄς τὴν ἐκδικήσωμεν.

— Ἀδελφέ μου, σκέψθητι τίς εἶναι ὁ ἔνοχος!

— Ἐσκέφθην, καὶ θέλω ἐκπληρώσει τὸ καθήκον μου χωρὶς τύφιν συνειδότος.

— Κατὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν;

— Ναί, ναί! καθότι ἐγένετο δολοφόνος τῆς μητρὸς μας, ἐκείνης ἣτις μᾶς ἔπλασε μὲ τὸ αἷμά τῆς, καὶ μᾶς ἐδάσασεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς. Θάνατον εἰς τὸν δῆμιόν τῆς!

— Θάνατον εἰς τὸν πατέρα μας! ἐπανελάβεν ὁ πρεσβύτερος, ἐξαφθεὶς ἀπὸ τὴν θείαν τοῦ ἀδελφοῦ του ὀργήν. καὶ οἱ δύο νεανίαι διευθύνθησαν πρὸς τὸν κύριον Φρογχίσκον.

— Σὺ ἐφόνευσας τὴν μητέρα μας, τῷ εἶπον, ἐρχόμεθα νὰ σὲ τιμωρήσωμεν!

Τότε ὁ οὐρανὸς, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν πατροκτονίαν, παρενέβη εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀθώας· ἡ παραφροσύνη προσέβαλε τὸν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ φθόνου καταντήσαντα ἀναίσθητον· διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἀπωθούμενος, ὁ κύριος Φραγκίσκος ὤρμηθεν ἔξω τῆς οἰκίας, ἔφυγεν εἰς τὰ δάση, θποῦ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων συναυλιζόμενος, κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ θηριωδίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I. Σ. Γ.

## Ο ΝΥΜΦΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

### ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ.

(Μετάφρ. ὑπὸ Κ. Π.).

Κατὰ τὸ ἔτος 1842, φίλος μου τις, τὸν ὁποῖον ἄς ὀνομάσωμεν Φερνάνδον, ἐπειδὴ τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα πρέπει νὰ μὴν ἀγνωστον, περιέτρεχε τὰς κόμας καὶ τὰς πεδιάδας τοῦ Βελγίου. Ἐλθὼν δὲ εἰς τι χωρίον πλησίον τῆς Λιέγης, τοσοῦτον ὑπὸ τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ ἐβέλχθη, ὥστε ἔμεινεν αὐτοῦ.

Τὸ χωρίον τοῦτο καλούμενον *Θερμὴ βρύσις*, ὡς ἔκ τινος πηγῆς θερμῶν ὑδάτων ὑπαρχούσης ἐν αὐτῷ, κεῖται εἰς τὰς ὄχθας ποταμίου, ἐντὸς στενῆς τινος καὶ συνδρόνρου κοιλάδος.

Ἐνεκα τῆς μωνώσεως καὶ ἐρημίας τῆς, ἡ κόμη αὕτη δὲν φοιτᾷται ὑπὸ πολλῶν περιγητῶν, καὶ μόνον ποιητικαὶ τινες καὶ ῥεμβώδεις καρδίαι, ὡς ἦν ἡ τοῦ Φερνάνδου εὐρίσκουν θέλητρά εἰς τὴν σκιερὰν αὐτῆς μοναξίαν.

Τὸ μονήρες καὶ τερπνὸν τοῦ μέρους εὐηρέστησε μεγάλως τὸν Φερνάνδον, ὅστις πολλάκις ὀνειρευθεὶς τὸν εὐφρόσυνον καὶ ἀτάραχον ἐκεῖνον βίον τῆς ἐξοχῆς, ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων, καὶ εἰς τὴν ὄχθην ποταμίου, ἀπαύτως μυνιρίζοντας ἀρμονικῶς καὶ βρόντους διὰ πεδίου χλοεροῦ καὶ ἀνθοφοροῦντος, ἀπεφάσισε νὰ μὴν αὐτοῦ, ὅσον περισσότερον καιρὸν ἡδύνατο. Τὴν δ' ἐπιούσαν ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, ἔνθα κατέλυτε, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πρωϊνὸν περίπατόν του. Ἐνῷ δὲ κατήρχετο τὴν κλίμακα, ἀπήντησεν αἰφνης νέαν τινα κόρην, λευκὴν καὶ χαρίεσσαν, ὡς τὸν κύκνον, ὥραϊαν δὲ ὡς ἄγγελον.

Ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ ἀπλότητα, τὰ μέλη αὐτῆς δεικνύοντα ἰδανικὴν τελειότητα ἐκάλυπτεν ἐσθῆς πλατεῖα ἐκ μουτελίνης, ἐπὶ τοῦ ὄλμου τῆς ἐκυμαίνοντο ταινίαι τινὲς κυανόχρωοι, κόμη μακρὰ καὶ ξανθὴ ἔπιπτε βοστρυχίζουσα ἐπὶ τῶν θελκτικῶν ὤμων τῆς καὶ στέφανος ἐξ ἀνθέων κυάνου (blueets) ἐστόλιζε τὸ παρθενικὸν μέτωπόν τῆς, ἀγνώτερον καὶ τρυφερότερον τοῦ ἀνθους τῆς καμελιάς. Εἶχε δὲ ἡ καλλονὴ τῆς νέας ταύτης κόρης χαρακτῆρά τινα ἀορίστου θλίψεως, ὅστις ἐξέπληττεν ἅμα καὶ κατένυγε τὸν ὀρῶντα. Καὶ τῶντι εἰς τὸν Φερνάνδον ἐφάνη αὕτη ὡς ὀπτασία τις οὐρανόθεν κατελθοῦσα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ὄρατιν ἀναρπάσασα.

Ἄμα εἶδε τὸν νέον, ἡ παρθένος ἐσταμάτησε, ἐσταμάτησε δὲ συγχρόνως καὶ ὁ Φερνάνδος.

Τὰ μεγάλα καὶ γλαυκὰ ὄμματα τῆς περικαλλοῦς νέας, διαυγῇ ὡς τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ, προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μὲ βλέμμα ἀπορίας ἅμα καὶ περιεργείας, ὥστε ὁ νεανίας ἀμηχανῶν ἐνώπιον τῆς σιωπηλῆς ταύτης, οὕτως εἶπεῖν, ἀνακρίσεως, ἀπέβαλε πᾶσαν πνεύματος παρουσίαν καὶ ἔμεινε πρὸ τῆς νέας ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Συνελθὼν, ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ μικρὸν, ἀλλ' ἡ κόρη ἀφῆκε κραυγὴν, καὶ πάραυτα ἐγένετο ἄρπυτος.

Ὁ Φερνάνδος ἔτρεξε κατόπι, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ εἰκάσῃ πρὸς ποῖον μέρος ἔφυγεν ἡ ὥραία ἐκείνη ὀπτασία.

Ἡ ἀνάμνησις δὲ αὐτῆς δὲν ἔπαυτε συνοδεύουσα τὸν Φερνάνδον εἰς τὸν ἐωθινὸν περίπατόν του, ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν, εἶδεν ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων παραθύρου τινος τῆς πρώτης ὁροφῆς, τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς ἀγνώστου, καὶ τὰ ὥραϊα ὄμματα αὐτῆς, καὶ πάλιν, προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιεργείας.

Εὐκόλως ἐννοεῖ ἕκαστος ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐπὶ τῆς εὐαλότου φαντασίας τοῦ Φερνάνδου, ὅστις ἀπὸ τῆς συγκυρίας ταύτης ἄλλο τι δὲν ἐσκέπτετο, εἰμὴ τὴν ἐπιφανεῖσαν αὐτῷ νέαν.

Τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, οὗτος πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν σκιὰν καὶ τῆς

κόρης, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ κόρη δὲν ἐράνη πλέον.

Ἄν δὲν ἐφοβείτο νὰ δείξῃ ἀγοραίαν περιέργειαν, ἤθελεν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς νέας τὴν ξενοδόχου του, ἀλλὰ περιέμενε μᾶλλον πρόσφορόν τινα εὐκαιρίαν, καὶ τὴ παρουσιάσθη.

Γενομένου λόγου περὶ ἄλλης τινος γυναίκος, ὁ νέος διενεώθη αἰφνης νὰ συγκρίνῃ αὐτὴν μὲ τὴν ἄγνωστον, καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς ξενοδόχου του εἶπε, πλὴν μὲ φωνὴν σιγαλὴν καὶ δειλὴν: «Ὠραία ὡς ἡ κόρη, ἣτις κατοικεῖ αὐτὸς ἐπάνω.»

Ἡ ξενοδόχος, γυνὴ καλὴ καὶ φιλόφρων πρὸς τοὺς ξένους τῆς, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως περιορίσθη νὰ ὑψώσῃ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ στεναξῇ.

Ἡ σιωπηλὴ αὕτη ἀπάντησις ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ πολυεῖδως, ὥστε ὁ Φερνάνδος δὲν ἐτόλμα οὐδεμίαν νὰ ἐπιφέρει ἐξήγησιν, καὶ ἀρέθη εἰς μᾶλλον εἰς τὸ πέλαγος τῶν ἀμφιβολιῶν. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία ὑπερίσχυσε τῆς ὑπομονῆς του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν καλὴν ξενοδόχον,

— Τῆς συνέβη κἀνὲν δυστύχημα; ἠρώτησεν, εἶναι ἀσθενής;

— Ἀσθενής! ἀπήντησεν ἡ ξενοδόχος, ναὶ μάλιστα, πάσχει ἀπὸ ἀσθένειας, ἣτις σπανίως ἰατρεύεται.... Ὁ Φερνάνδος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ πλέον. Ἐφοβείτο μὴ εἶπῃ περισσότερα τοῦ δέοντος, ἢ μὴ μάθῃ δεινότερόν τι, πλὴν ἡ ξενοδόχος ἤρχισεν ἅπαξ καὶ δὲν εἶχε χρεῖαν νέων ἐρωτήσεων.

— Ἡ δυστυχὴς κόρη! ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἡ παραφροσύνη τῆς εἶναι τόσον ἥτυχος καὶ γαληνία, ὥστε θλίβεται τις νὰ τὴν βλέπῃ.

— Ἡ παραφροσύνη τῆς! ἐκραύγασεν ὁ Φερνάνδος, εἶναι λοιπὸν παράρρων;

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι μυστικὸν καὶ δύναμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἐπειδὴ ὅλοι τὴν γνωρίζουσιν ἐνταῦθα.

Ἡ κόρη αὕτη εἶναι Ἀγγλὶς καὶ ὀνομάζεται Ἄννα, ἀνῆκε δὲ εἰς ἐπίσημον οἰκογένειαν. Εἰς τοὺς ἀμφιθαλμούς τοῦ Λονδίνου συνήτησε νέον τινα, Γάλλον τὸ γένος, ὃν ἠγάπησε περιπαθῶς, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ἀντιγαπήθη. Ἀλλ' ὁ νέος μὴ ἔχων περιουσίαν τινα, ὥστε νὰ ἐλπίσῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν χεῖρα τοσοῦτον πλουσίας κληρονόμου, ἐσκέφθη ὡς καθήκον του ἀπαραίτητον νὰ κρύψῃ εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του τὸν ὀλέθριον ἐκείνον ἔρωτα, ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξελείψῃ τελείως δι' ἀδιασέστου θελήσεως. Πλὴν αἱ περιστάσεις ἐγένοντο ἰσχυρότεροι τῶν καλῶν ἀποφάσεών του.

Ἵπογραμματοὺς τῆς ἐν Λονδίῳ γαλλικῆς πρεσβείας, ὁ νέος, ἀκουσίως του, παρηκολούθει τὴν νέαν συναντώμενος μετ' αὐτῆς εἰς τὰς συναστροφάς, εἰς τὰς ἐπισκέψεις. Ὅσον δὲ συχνότερον ἐβλέποντο, τοσοῦτον καὶ ἐμάντευον ἀλλήλων τὰ αἰσθήματα καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξήγησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον τὴν ἀμοιβαίαν τῶν καρδιῶν των κλίσιν. Ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τοὺς κόλους τῆς ἀράτου ἐκείνης εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ περᾶται καὶ ἀμοιβαία ἀ-

γάπα, ἀλλ' ὅτε ἡ ὥρα τῆς ἐξεγέρσεως ἐπῆλθεν, ὁ ἔρως οὗτος ἦν ἡδὴ τοσοῦτον ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ διασπασθῇ δὲν ἦτον δυνατόν ἀνευ τινος καταστροφῆς.

«Μιᾶ ἐσπέρα, οἱ δύο νέοι εὗρισκοντο εἰς τινα συναστροφήν. Τὸ μέτωπον τῆς Ἀννης θλίψεως ἐσκίαζε πέπλος, ὁ δὲ Γάλλος, καὶ αὐτὸς σφοδρὰν αἰσθανόμενος ἐνδόμυχον ταραχὴν, παρητρεῖ αὐτὴν μακρόθεν.

Ἐντούτοις εὗρέ τινα εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτὴν, καὶ

— Εἶναι ἀληθές, κυρία, ἠρώτησε χαμηλὴ καὶ συνεσταλμένη ἐκ τῆς λύπης φωνῇ, ὅτι ὑπανδρεύεσθε!

Ἡ κόρη ἐταράχθη, καὶ ὅτε ἐρρίψε τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ ἔραστοῦ, ἐν δάκρυ διέλαμψεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς. Τοῦτο ἰδὼν ὁ νέος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐκυτὸν καὶ ἀρπάξας μετὰ σφοδρότητος τὴν χεῖρα τῆς Ἀννης:

— Πῶς λοιπὸν, ἀνέκραξεν, σὲ ὑπανδρεύουν ἐναντίον τῆς θελήσεώς σου;

— Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει! εἶπεν ἡ νέα.

— Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ μετὰ τοῦ ὁποίου θέλουν νὰ σὲ ὑπανδρεύουν ἔχει τιμὴν βεβηλίως, καὶ ἅμα πληροφρηθῇ....

— Μακρύνσου, ἀντέκραψεν ἡ Ἄννα, μᾶς παρατηροῦν....

Καὶ ὁ νέος ἐγένινε ἄφαντος ἀμέσως ἐντὸς τοῦ πλήθους. Εἰκοστάκις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας, ἐπροσπάθησεν ἀκολουθῶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπείσαν συνδιάλεξιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Διηγεῖται περὶ τῆς πλησίον τῆς νέας μεγαλότωμός τις Ἀγγλος, ἔχων τὸ βλέμμα μὲν ἥτυχον καὶ ψυχρὸν, τὸ δὲ ὕψος διακεκριμένον, ἀλλ' ὑπερήφανον καὶ ὑπεροπτικόν.

Ὁ Γάλλος ἐμάντευσεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἀντίζηλός του.

Καὶ τῶντι, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, ὁ βρωνέτος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὑπογραμματοῦ τῆς πρεσβείας καὶ ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὰς ὁποίας ἡτοιμάζετο ὁ νέος νὰ τῷ ἀπευθύνῃ παρατηρήσεις ὑπαγορευομένας ὑπὸ καρδίας ἐρώτης καὶ τετρωμένης, αὐτὸς ἀπήτησε μὲ τρόπον ὅλως ἀπάτομον καὶ ἐπιτακτικὸν παραλόγους ἀπαιτήσεις. Ἐξήτησεν ὥστε ὁ νέος ν' ἀναχωρήσῃ πᾶραυτὰ ἐκ Λονδίνου. Ὁ Γάλλος εἰς τὴν αὐθάδειαν ταύτην τοῦ βρωνέτου ἀπήτησε διὰ τινος ἐγγυκτικῆς εἰρωνείας, ἣτις ἐπὶ τέλους ἐπροκάλεσε μεταξὺ αὐτῶν μονομαχίαν, καθ' ἣν ὁ νεανίας κτυπηθεὶς εἰς τὸ στήθος ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ἀντιπάλου του ἔπεσε νεκρός....

Ὁ ἄκαμptos βρωνέτος ἐγνωστοποίησε τὸ συμβάν τοῦτο εἰς τὴν νέαν ἀνευ τινὸς προφυλάξεως, ἡ δὲ μαθούσα αὐτὸ, ἠσθένησε τοσοῦτον βαρύνως ὥστε παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ· ὅταν δὲ, μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν, ἀπηλλάγη τῆς ληθαργείας ἐκείνης, εἰς ἣν διέμενε βεδωτισμένη μετὰ τὸ θλιβερὸν ἀκουσμα, ἡ δυστυχὴς κόρη, εἶχε παραφρονήσει.

Ὁ πατὴρ τῆς, θλιβόμενος ἀπαρηγορήτως διὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο τῆς περιλμμένης θυγατρὸς του, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν, ἡ δὲ μήτηρ, ἣτις ἔμεινε τότε μόνη, διὰ νὰ προσέχῃ καὶ παρηγορῇ τὴν θυγα-

τέρα της, ἀνεχώρησε μετ' αὐτῆς ἐκ τῆς Ἀγγλίας μεταβάτα εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἡπειρον.

Ἦλπιζεν ἡ δυστυχὴς, ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτῇ τόπου καὶ κλίματος, ἡ διαρκὴς αὐτῇ κίνησις ἡ ἐκ τῆς περιοδείας, ἤθελε φέρει βελτίωσιν τινα ἂν ὄχι καὶ ἐντελῆ θεραπείαν, εἰς τὴν κατὰστασιν τῆς παραφρονος. Ματαίᾳ ἐλπίς! Περιῆλθαν τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν, ἀλλ' ἡ κόρη ἔμεινεν πάντοτε ἀναίσθητος πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, στυγνὴ μελαγχολία κυριεύει αὐτὴν διηνεκῶς, καὶ διώκει ἀκαταπαύστως ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐραστοῦ της.

Εἶχεν ἦδη ἔλθῃ ἐντεῦθεν πρὸ δύο μηνῶν, καὶ τὴν εὖρον μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν της ὅπως ἦτο καὶ πρὸ τῆς ἀπελευσέως της. Φαίνεται μολαταῦτα προτιμῶσα τὸ μέρος τοῦτο παρὰ πᾶν ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μιλέδη προτίθεται νὰ ἐνοικιάσῃ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον πύργον, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐκεῖ κάτω, διὰ νὰ μένῃ ἐδῶ καθ' ὅλον τὸ θέρος.»

Καὶ ὁ δάκτυλος τῆς ξενοδόχου ἐδείκνυε οἰκημὰ τι ἀπλοῦν μὲν ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ κείμενον εἰς θέσιν τερπνοτάτῃ καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ μεγάλων καὶ σκειυδῶν δένδρων.

— Τοῦτο εἶναι τοῦλάχιστον τὸ εὐτυχὲς διὰ τὴν νέαν ταύτην κόρην, ἐπανελάβεν ἡ ξενοδόχος, ὅτι ἡ παραφροσύνη αὐτῆς εἶναι ὅλως μελαγχολικὴ καὶ γαληνιαία καὶ δὲν προδίδεται εἰμὴ διὰ τινων λέξεων ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας της καὶ διὰ τινων παραδόξων στολισμῶν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της. Οὕτω λ. χ. τὸ οὐρανόχρουν εἶναι τὸ προσφιλὲς αὐτῆς χρῶμα· καθεκάστην προσαρτᾷ εἰς τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της ταινίας κυανᾶς, καὶ ἐνόσω διαρκοῦσι τὰ ἄνθη τοῦ κυρίου, κατασκευάζει ἐκ τούτου στέφανον καὶ περικοσμεῖ τὴν κεφαλὴν της.

Ὅσάκις ὁμιλεῖ, τοῦτο δὲ συμβαίνει σπανίως, λαλεῖ πάντοτε γαλλιστὶ, ὁ δὲ ἦχος τῆς φωνῆς της εἶναι τοσοῦτον θλιβερός καὶ περιπαθής, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ σὰς συγκινήσῃ. Αἱ λέξεις της φαίνονται ἐνίοτε ξέναι ὅλως καὶ ἀσυνάρτητοι, ἀλλ' ἂν ἐπὶ μικρὸν προσέξετε, θέλετε ἀνακαλύψαι, ὅτι λαλεῖ ὡς νὰ μὴ ἦτον ὁ θάνατος ἀδυσώπητος, ὡς τὰ ὀνειροπολήματα νὰ εἶχον τὰς πραγματοποιήσεις των.

Ἡ ξενοδόχος ἐσιώπησεν, ὁ δὲ Φερνάνδος συνέστειλεν εἰς τὰ βᾶθῃ τῆς καρδίας του στεναγμόν.

## Β'.

Ἡ διήγησις τῆς καλῆς γυναικὸς βαθέως συνεκίνησε τὸν Φερνάνδον. Τὰ λυπηρὰ τῆς νέας συμβάντα ἐισεστάλαξαν τρυφερὰν εἰς τὸ στήθος του συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ ἐτι μᾶλλον ηὔξησαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἰδῇ ἐκ νέου.

Καθεκάστην περιεφέρετο περίξ τοῦ ξενοδοχείου ἐλπίζων ν' ἀπαντήσῃ τὴν νέαν, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπορεύετο παρὰ τὸ βυάκιον τῆς κοιλάδος καὶ ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ τὴν πεδιάδος δένδρα, παραδιδόμενος εἰς τοὺς βρεμβασμούς του. Οὐδ' αὖ μὴ ὅμως τὸ ὠραῖον φάσμα του ἀπήνητε.

Τίς ἐξ ἡμῶν, ἅπαξ καὶ τῆς ζωῆς του, δὲν ἠσθάνθη τὸ θέλκτρον ὅλον καὶ τὴν μελαγχολίαν τῶν τοιοῦτων βρεμβασμῶν. Τίς δὲν ἤκουσε γεννωμένην ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην ταραχὴν, τὴν ἀόριστον ἐκείνην ἐλπίδα, τὴν γλυκύθυμον ἐκείνην ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦμεν ἐνταυτῷ καὶ δειλιῶμεν, φοβούμεθα καὶ ἐλπίζομεν;

Εἰς τοιαύτην κατὰστασιν διέκειτο ἦδη ὁ Φερνάνδος. Ἀκράτητον εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸ αἶτιον δι' ὃ ἡ νέα κόρη δὲν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας της καὶ ἐνίοτε προαίσθημά τι ἀόριστον τῷ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἴσως ὁ αἷτιος τούτου.

Ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ νέου τὴν ξενοδόχον του, ἥτις ἦτο πρόθυμος πάντοτε νὰ δίδῃ τὰς ζητουμένας πληροφορίας.

— Ἡσθένησεν, εἶπε, καὶ ἡσθένησεν ἀκριβῶς καθ' ἡμέραν σὰς διηγήθη τὴν ἱστορίαν της. Ἐπαθε παραδόξον κρίσιν. Ἐνῶ εἶχεν ἐξέλθῃ, κατὰ τὴν συνθήειάν της, ἐνωρίς, διὰ νὰ συλλέξῃ ἡ ἰδία τὰ ἄνθη, δι' ὧν στολιζέται, ἐπέστρεψεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρὸς της κραυγάζουσα «Τὸν εἶδα! τὸν εἶδα! ἔρχεται!» Καὶ ταῦτα λέγουσα ἦτον κυριευμένη ὑπὸ ζωηροτάτης συγκινήσεως· βεβαίως, θὰ ἦτο τοῦτο ὀνειρευμὰ τι, ἀνάμνησίς τις τῶν ἄλλων ζωηροτέρα...

— Καὶ μετὰ ταῦτα τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Φερνάνδος τεταραγμένος.

— Ἐλειποθύμησε· προσκληθεὶς ὁ ἱατρὸς διέταξε νὰ μένῃ εἰς τὴν κλινὴν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ὑπήκουσε, χωρὶς νὰ μεμφιμοιρήσῃ, ὅπερ δὲν τῇ συμβαίνει συνεχῶς.

Ἡ διήγησις αὕτη ἔρριψε τὸν Φερνάνδον εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν. Ἀναμφιβόλως, αὐτὸς ἦτο ἀκουσίως τοῦ ὁ αἷτιος τῆς κρίσεως ταύτης, καὶ αὐτὸν ἐννοεῖ, ὅτε ἡ κόρη εἶπε: «τὸν εἶδα!» καὶ ὅμως τί κοινὸν ἥδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης; Εἰς τὸ ἐξῆς κρύφιος της καὶ μυστικὸς δεσμός συνέδεε τὴν ὑπαρξίν της νέας κόρης μετὰ τῆς ἰδικῆς του. Ἀλλὰ ποῖος ἦν ὁ δεσμός οὗτος;

Ἀφοῦ τὴν ἡμέραν ὅλην δὲν ἔπαυσε πλάττων διαφόρους ὑποθέσεις, πρὸς τὸ ἐσπέρας ὑπῆγεν, ὡς τὴν προτεραίαν, νὰ καθήτῃ εἰς τὰς ὀχῆας τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο γλυκεία, καὶ ὁ οὐρανὸς αἴθριος.

Ὁ ἥλιος ἐχρύστευε διὰ τῶν τελευταίων ἀκτίνων του τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, καὶ ἡ μαγεῖα ἐσπέρας ἐαρινῆς ἐβύθιζε τὴν καρδίαν τοῦ εὐαίσθητου εἰς ἄφατον ἔκστασιν.

Ἐχων ἀνὰ χεῖρας τόμον τῶν ποιήσεων τοῦ Πेत्रάρχη, ὅπως διέλθῃ τὰς ὥρας τοῦ ἀναγινώσκων, ὁ νέος ἐκράτει μὲν τὸ βιβλίον ἀνεωγμένον, ἀλλὰ δὲν ἀνεγίνωσκε, διότι τὸ βλέμμα του ἐβύθιζε διαρκῶς πρὸς τὰ βᾶθῃ τοῦ δεινδρῶνος, ὡς θέλων καὶ ἐλπίζων ν' ἀνακαλύψῃ ἐπιφανομένην τινα σκιάν τῆς κόρης, ἡ λευκὸν τινα πέπλον, ἡ ταίνιαν τινα οὐρανόχρουν ὑπὸ ἀνέμου σαλευομένην.

Καὶ τίποτε ἐξ ὧν τούτων δὲν εἶδε· μόνον δ' ὅταν ἐστρεψέ τὰ ὄμματα ἐπὶ τὰ ὕδατα τοῦ ποτα-

μίου, παρετήρησεν αἴφνης ἀντικατοπτριζομένην ἐπ' αὐτῶν χαρίεσσαν τινα μορφήν. Ἐστράφη, καὶ εἶδε τὴν Ἄνναν ἰσταμένην ὀπισθεν τοῦ, καὶ ἔχουσιν τὴν μὲν κεφαλὴν κάτω νεύουσιν, τὰ δὲ ὄμματα ἀνεντῇ, τὰς δὲ χεῖρας ἐξέριμμένες καὶ ἐσταυρωμένας ἔμπροσθεν... Ἀντὶ ὠχροῦ, τὸ πρόσωπόν της ἦτον ἤδη εὐχρουν.

Ὁ Φερνάνδος ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ διὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ τείνασα τὴν χεῖρα μὲ σχῆμα ὅλος φιλικόν, ἐμειδία, καί·

— Αὐτὸς, εἶπεν, αὐτὸς σὲ στέλλει;

— Αὐτὸς, ἀπήντησε μηχανικῶς ὁ Φερνάνδος.

— Ὡ! μὴ ζητεῖς νὰ τ' ἀρνηθῇς, ἐπανελάβην ἡ νέα, σ' ἐγνώρισα· οἱ χαρακτῆρες σου εἶναι ἐντετυπωμένοι, ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου.

Καὶ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της μὲ σχῆμα ἔμπλεον ἐκφράσεως. Ὁ Φερνάνδος, ἐν ἄκρᾳ παραγῇ καὶ συγκινήσει, ἠγνόει τί νὰ ὑποθέσῃ, ἀκούων τοὺς λόγους τούτους· τολμηρὸς τις στοχασμὸς ἀνέβη εἰς τὸν νοῦν τοῦ.

Τὰ παραδόξα βλέμματα τῆς νέας καὶ ἡ τῆς φωνῆς της μελωδία, συνεχίζουν τὴν καρδίαν τοῦ νεανίσκου. πρὸς στιγμήν ἐπίστευσεν ὅτι ἐξετελέσθη ἐν αὐτῇ αἰφνιδίᾳ τις μεταβολή· ἐπίστευσεν, ὁ ἀλαζών, ὅτι προωρίζεται νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ παρήγορος τῆς τεθλιμμένης κόρης, καὶ ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐμελλε ν' ἀνακίση τὰς φρένας της διὰ νέου ἔρωτος.

Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Φερνάνδου καὶ ἐνώπιον νέας τοιαύτης, ἥτις ἔθετε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της, τίς δὲν ἤθελεν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ ὀνειροπολῇ.

— Μ' ἀνεγνώρισας, ἐφώνησε μετὰ ζέσεως ἐγείρομενος, μὲ γνωρίζεις λοιπόν;

— Βεβαίως, καὶ ἐπειδὴ σὺ δὲν εἶσαι ἐκεῖνος, νὰ τὸν ὁμοιάζῃ ἄλλος τόσον δὲν δύναται εἰμὴ ὁ ἀδελφός σου.

Ὁ Φερνάνδος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ· οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ κοραίου διεσκέδασαν τὸ ὥραϊον αὐτοῦ ὄνειρον. Συνεστάλη πρὸς στιγμήν, εἶτα βιάζων ἑαυτὸν ἵν' ἀναλάβῃ τὴν ἡσυχίαν.

— Εἶναι λοιπὸν ὁμοιότης...

— Ἀξιοπαρατήρητος, υπέλαβεν ἡ Ἄννα, μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω ἐκεῖνον, ἐσὲ βλέπουντα. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι σὲ εἶδα, διὰ τοῦτο καὶ ἔγεινα ὥραία.

— Ὠραία ὡς Ἄγγελος! εἶπεν ὁ νέος μὲ ἄρτατον ἔκπρασιν θαυμασμοῦ.

— Αὐτὰ μ' ἔλεγε κ' ἐκεῖνος, μ' ἐλάλει περὶ Ἀγγελίων, ἡγάπα νὰ μὲ βλέπῃ μὲ στέφανον ἐκ κυάνων περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ταινίας οὐρανοχρόους μετὰ τῆς κόμης μου συμμεμιγμένας... τὸ οὐρανόχρουν... ὥραϊον χρῶμα, ... δὲν εἶναι ἀλήθεια;...

— Εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, εἶναι τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον αἱ κόραι ἀριερόνουσιν εἰς τὴν Ἀειπαρθένον.

— Σοῦτ!... εἶπεν ἡ νέα διαμαρτυρουμένη, θέτουσα ἐπὶ τῶν βροδοχρόων χειλέων της τὸν λεπτοφυῆ δάκτυλόν της... Ἄν μὲ ἤκουεν ἡ μήτηρ μου...

λέγει ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι αἵρεσις, ἐκεῖνος ὅμως μ' ἔλεγεν ὅτι αἱ πάσχουσαι καρδίαι εὐρίσκουσι παρηγορίαν προσευχόμεναι εἰς τὴν Παναγίαν... βεβαίως, διότι δὲν τὸ ἔκαμα, ἔφυγε κ' ἐκεῖνος... Ἀλλ' ἔπειτα ἐγνώρισα τὸ σπᾶλμα μου, καὶ κάθε πρῶτ' ἰδέομαι κρυφίως τῆς Παρθένου ὅπως ἐπιστρέψῃ... Δὲν εἶπα τίποτε τῆς μητρός μου διὰ νὰ μὴ αὐξήσω τὰς λύπας της· δὲν ἤξεύρει ὅτι ἡ καλὴ Παναγία μὲ εἰσήκουσεν, ὑποσχεθεῖσά μοι, ὅτι θέλω ἰδεῖ ταχέως τὸν ἀγαπητόν μου.

Ὁ Φερνάνδος ἤκουε θρησκευτικῶς τοὺς λόγους τούτους καὶ ἡ καρδία τοῦ κατεθλίβετο· καὶ ὅμως σπινθὴρ φρονήσεως διέλαμπε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της δυστυχῶς παρθένου.

— Ναί, ἐπανελάβε μὲ σιγαλὴν φωνήν, ἤμην γορυπετὴς μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τῆς μικρᾶς ταύτης εἰκόνας, τὴν ὁποίαν μ' ἔδωκεν αὐτός...

Κ' ἐξέβαλε τοῦ στήθους της διὰ νὰ δείξῃ πρὸς τὸν Φερνάνδον μικρὸν εἰκόνιον ἀργυροῦν τῆς Θεοτόκου.

— Τῆς ἐδεόμην ἐνθέρμως, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄννα, τὴν παρεκάλουν νὰ μ' ἀποδώσῃ τὸν φίλιτόν μου καὶ κατέδρεχα τὴν εἰκόνα ταύτην μὲ τὰ δάκρυά μου. Αἴφνης τὴν εἶδα μεγαλύνουσαν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ζωογονοῦνται, ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς καὶ τῶν χειρῶν ἀναθρόσκουσιν ἀκτῖνες φωτεραί, καλλονὴ οὐρανία διαχύνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὰ χεῖλη της ὑπανοίγονται, καὶ μὲ φωνὴν ἀρμονικὴν, ὡς τὸν ἦχον τῆς κιθάρας, μὲ λέγει: «Μετὰ τρεῖς μῆνας θέλεις ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ.» Ἀγνοῶ τί ἐγίνε μετὰ ταῦτα ἡ ὁπτασία μου, διότι θαμβωθεῖσα, γοητευθεῖσα, ἔρριψα τὸ μέτωπόν ἐπὶ τῶν χειρῶν μου καὶ ὅταν ἤγειρα τὴν κεφαλὴν μου, ἡ Θεοτόκος εἶχε γένει ἄφαντος· μ' ἐμεινε δὲ τὸ εἰκόνιον, ὅπερ ἀνῆρητα περὶ τὸν τράχηλόν μου καὶ ἔκτοτε φέρω ἐπάνω μου. Τοῦτο συνέβη πρὸ δύο μηνῶν· λοιπὸν μετὰ ἓνα μῆνα θέλομεν ἐνωθῇ. Θέλω τὸν νυμφευθῇ· ἡ μήτηρ μου συγκατανεύει. Ὡ! πόσον εἶμαι εὐτυχής!

— Εὐτυχής! εἶπεν ὁ Φερνάνδος σείων τὴν κεφαλὴν μετὰ θλίψεως.

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχε τι σπαροξικάριον ἡ ἐπιφώνησις ἐκείνη τῆς εὐτυχίας εἰς τὸ στόμα τῆς δυστυχῶς νέας!

— Θὰ ἔλθῃς εἰς τοὺς γάμους μου, ἐπανελάβε. Τὸν ὁμοιάζεις τοσοῦτον. Θὰ εἶσαι ἀγαθὸς ὅσον ἐκεῖνος... Θέλω νὰ μὲ δώσῃς τὴν χεῖρά σου διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸν βωμόν, διότι εἰς καθολικὴν ἐκκλησίαν θέλομεν στεφανωθῇ, τὸ ὑποσχέθην εἰς τὴν Παναγίαν. Λοιπὸν θὰ ἔλθῃς;

Ὁ Φερνάνδος ἐφοβέτο ν' ἀποκριθῇ, δὲν ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάτην. Ἐνευτε διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔθλιψεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν χεῖρα τῆς νέας.

— Δέχομαι τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἐπανελάβεν ἡ Ἄννα. Ἰδοὺ τὸ ἄνθος ὅπου ἤθελον τοῦ δώσει ἐάν ἦτον ἐδῶ· ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ εἰς σὲ αὐτὸ ἀνήκει.

Ἡ κόρη ἀρῆρσεν ἐν ἄνθος ἀπὸ τὴν στολιζοῦσαν τὴν ζώνην της δέσμην· ὁ Φερνάνδος ἐπῆρε τὸ ταπεινὸν ἄνθος καὶ πλησιάζων αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του,

— Θέλω φυλάξει, εἶπε, τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρον, καὶ μίαν ἡμέραν, ἂν νυμφευθῶ, θέλω τὸ δώσει εἰς τὴν μνηστὴν μου, ὡς ἐχέγγυον τοῦ πλέον ἀγνοῦ καὶ πιστοῦ ἔρωτος.

Ἡ νεῆς ἐμειδίασε καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν νέον μὲ βλέμμα ἀράτου μελαγχολίας,

— Ἐγε ὑγείαν, εἶπεν, ὑπάγω, διότι θὰ ἀνησυχῇ ἡ μήτηρ μου. Αὐρίον θέλω ἐπανελθῇ... θέλομεν ὁμιλῆσαι ἀκόμη περὶ αὐτοῦ... Χαῖρε.

Ὁ Φερνάνδος ἄφωνος ἔμεινε καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ἀπομακρυνομένην, εἶχε δὲ γενεῖ ἄφαντος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἐζήτει τὴν λευκὴν αὐτῆς μορφήν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθισμένων χόρτων τῆς πεδιάδος...

(ἀκολουθεῖ).

## Η ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ.

Ἡ Δαμασκός, ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν στροφὴν τῆς σειρᾶς τοῦ Ἀντιλίβανου κειμένη, ἐπὶ καρποφόρου κοιλάδος καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρδευομένη ῥυάκων, εἶναι ἡ πρωτεύουσα ἐπιστήμου σατραπείας τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. Εἶναι δὲ μία τῶν ἀρχαιότερων πόλεων τοῦ κόσμου νομιζέται κτισθεῖσα ἐπὶ Ἀβραάμ. Καί τοι δὲ ὑπὸ τῶν πολέμων, τῶν πυρκαϊῶν, καὶ τῆς πανώλους πολλᾶκις ἐρημωθεῖσα, φαίνεται ὅμως ὅτι ἀνέλαβε ταχέως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς, καὶ οὐ πάντοτε σχεδὸν ὑπῆρξεν ἀκμάζουσα. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δαβὶδ ἡ τοῦ Σολομῶντος, ἢ ἡ πρωτεύουσα ἀνεξαρτήτου βασιλείας, ἦτις βραδύτερον, ὑπὸ τ' ὄνομα Συρία, ἀντέσχευ εἰς μακροὺς κατὰ τῶν Ἰουδαίων πολέμους. Ἐπειτα δὲ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Ἀσσυρίας προσαρτηθεῖσα, καὶ εἰς τὴν τῶν Περσῶν μετὰ ταῦτα, ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Μακεδόνων, τὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες τὴν ὠνόμαζον Δαμασκὸν (Damascus), καὶ τέλος ὑπὸ τὴν τῶν Ἀράβων τῷ 634, ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡράκλειος ἡττήθη εἰς τὴν περὶχωρὸν τοῦ ὑπὸ τῶν τοποτηρητῶν τοῦ Καλὶφου Ἀβού-Βέκρ. Ἐπὶ τινι καιρὸν ἐγένετο τῶν Καλιφῶν ἡ καθέδρα, καὶ μετὰ μακρὰν χρόνου περίοδον, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐπὶ Σουλτάν-Σελήμ. Κατὰ δὲ τὸν παρόντα αἰῶνα ἀνῆκεν εἰς τὸν σατράτην τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἐσχάτως ἀπώλεσεν αὐτήν. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολῆς τὴν ὀνομάζουσι Δεμέχη-ελ-Διμίχη.

Ἡ σατραπεία τῆς Δαμασκοῦ περιλαμβάνει τὴν χώραν τοῦ Χαουράν καὶ ἄλλας ἐπαρχίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰορδάνου καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, πλὴν τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῆς Ἰουδαίας πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰορδάνου, περιέχοντος τὴν Ἱερουσαλὴμ. Πρὸς ἀνατολὰς ὀρίζεται ὑπὸ τῶν ἐρήμων τῶν διορίζουσῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς τοῦ Εὐφράτου κοιλάδος, πρὸς ἄρκτον ἀπὸ τῆς σατραπείας τοῦ Ἀ-

λεπίου, καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς σατραπείας τοῦ Ἀκρ.

Ἡ Δαμασκός ἔχει τριῶν περίπου λευγῶν περίμετρον. Τὰ πλίνθινα τείχη τῆς εἶναι πολλαχοῦ κατεστραμμένα· ἀλλ' οἱ δόμοι τῆς, τὰ πυργώματά τῆς (μιναρέδες), αἱ πολυάριθμοι ἀγοραί τῆς, ἐμφαίνουσι πλούσιαν καὶ πολυάνθρωπον πόλιν.

Εἰς δὲ τὰ πέριξ αὐτῆς δάση, δενδροφυτεῖται καὶ παραδεῖσσοι ζωογονοῦσι τὰς πεδιάδας τῆς· ἐλαιοδένδρων φυτεῖται, αἰγίρειοι ὑψιτενεῖς, μακραί ὄρχαοι ὑπὸ βαθυσκίων καὶ ὑψηκαρῆνων κυπαρίσσων περιοριζόμεναι, πλούσιοι ἀμπετοί, πηγαὶ δροσεροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἐκτεταμένη ἀποψὶς περιοριζομένη ὑπὸ τῶν σειρῶν τῶν ὀρέων ἀτμοειδῶς εἰς τὸν δρίζοντα κυματίζουσῶν, δίδουσιν εἰς τὴν χώραν γοητευτικὸν χαρακτῆρα. Ἀριθμοῦνται ἐν τῇ πόλει διακόσιοι χιλιάδες περίπου κατοίκων, ἐξ ὧν δώδεκα χιλιάδες Χριστιανοί, καὶ ἄλλοι τόσοι σχεδὸν Ἰουδαῖοι, τὸ δὲ ὑπόλοιπον συγκροτοῦσι Σύριοι, Μωαμεθανοί, Ἀραβες καὶ Τούρκοι.

Ἐν φραγκισκανὸν μοναστήριον, πρὸς κατοικίαν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας χρησιμεῖον, ὠκοδομήθη ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἰς Δαμασκόν. Τὸ ὠραιότερον τέμενος ἦν ἄλλοτε χριστιανικὸς τις ναὸς Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, κτισθεὶς, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου. Τὸ μεγαλοπρεπέστερον οἰκοδόμημα εἶναι τὸ μεγα-χάνιον. Εἶναι δὲ κατεσκευασμένον διὰ στρωμάτων ἐπαλλήλων λευκοῦ καὶ μέλανος μαρμάρου. Ἐσωτερικῶς, ἐντὸς εὐρυχώρου τετραγώνου αὐλῆς, περικυκλωμένη ὑπὸ ἀψίδων μὲ κυμάτια κεκοσμημένων, ἀνυψοῦται κομψὴ πηγὴ· αἱ εἰσοδοὶ τῶν θαλάμων καὶ τῶν ἀποθηκῶν, εἶναι κατάγειοι· μία δὲ κλίμαξ καὶ πάροδοι φέρουσιν εἰς τὰ ἐπόμενα ἄλλα αὐτοῦ καταλύματα. Οἱ ἔμποροι εἶναι διηρημένοι, κατὰ τὰ ἐμπορεύματα, εἰς τετράγωνα, τῶν τῶσον ἄλλοτε περιφύμων ἀκινάκων ἢ κατασκευῇ, δὲν ἔχει πλέον εἰμὴ δευτερεύουσαν ἀξίαν. Οἱ τοσοῦτον εὐκαμπτοὶ οὗτοι ἀκινάκai κατεσκευάζοντο λέγουσι, διὰ λεπτῶν ἐλασμάτων σιδήρου καὶ χάλυβος ἐπαλλήλων. Τὰ δὲ κυριώτερα εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων εἶναι τὰ ζωγραφιστὰ ὑφάσματα, τὰ σερικά, τὰ ἐριοῦχα, τὰ σκυτοδεψήματα, τὰ ἐφίππια, αἱ χαλινοί, τὰ ἐβενουργήματα, τὰ χρυσουργήματα, τ' ἀργηροκολλήματα, καὶ τὰ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἢ μαργαριτοφόρου κόχλου τορνεύματα. Ἡ Δαμασκός ἐξάγει τὰ ἐμπορεύματά τῆς διὰ τῆς Βηρυτοῦ, ἦτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λιμὴν αὐτῆς. Ἐχει δ' ἐπίσης πηγὴν πλούτου καὶ ἐνεργητικότητος τὰ δι' αὐτῆς διερχόμενα καραβάνια, ἄλλα μὲν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Μέκκαν, ἄλλα δὲ εἰς τὸ Ἀλέπιον καὶ Βαγδάτιον.

Μεταξὺ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, εἰσὶ καὶ πολυτελεστάται· τούτων τὸ ἀνώτερον μέρος εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ πλίνθων κιτρίνων· ὧραι σχεδὸν αἱ αὐλαὶ ἔχουσιν ἀψίδας, πηγὰς ὕδατων, πήδακας, καὶ εἰν' ἐστρωμένοι διὰ μαρμάρου. Τὰ καφφενεῖα εἰσὶν ἐκατὸν εἴκοσι καὶ δύο τὸν ἀριθμὸν· τὰ καλλίτερα τού-